

เทศน์พระ วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อยู่กับครูบาอาจารย์นะ ท่านไม่ให้คุ้นเคยกับอะไรทั้งสิ้น ความคุ้นเคย ความสนิท นี้จืดจาง จืดจางมันติดพัน เวลาจืดจางมันขึ้น มันขยาย มันก็คัน นี่ก็เหมือนกัน เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ เวลาท่านคุย ท่านคอยเตือน ให้เหมือนหมาใจ หางมันจะตก ถ้าหางมันตกมันไม่เห่อเหิม ถ้ามันยังชูหางอยู่ ก็เลสมันชูหางนะ เวลามันชูหางขึ้นมามันทุกข์มาก

แต่ถ้าเวลาท่านเตือนขึ้นมา ถ้ากิเลสมันโดนธรรมะกดไว้ ถ้ามันลงหางมันจะตก ถ้าหางมันจะตกคนมันจะดีขึ้นมา ถึงไม่ให้คุ้นเคยกับอะไรทั้งสิ้น ความคุ้นเคยกับสิ่งต่างๆ สิ่งที่มีมันเป็นสิ่งสกปรกโสโครกสิ่งนั้นไม่ดีเลย แต่เวลาธรรมะคุ้นเคยใหม่? สวดมนต์ทุกวัน ทำบุญกุศลทุกวัน นั่งสมาธิทุกวันมันคุ้นเคยใหม่?

ศาสนาเป็นยาเสพติด มันเสพติดไม่ติดดี ถ้ามันเสพติดมันจะติดกับหัวใจเรา มันจะเป็นประโยชน์กับเรา เวลาเทียบศาสนาเป็นยาเสพติด ศาสนาไม่เสพติดหรือเสพติดแล้วไม่ติด พยายามเสพติดอยู่แต่มันไม่ติด แต่ถ้ายาเสพติด เรื่องของกิเลสเสพติดแล้วมันติด มันติดเพราะมันเป็นเรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ถ้าตัณหาทะยานอยากนั้นทำให้เราติด คุ้นเคย ถึงอย่างคุ้นเคยกับอะไร

การคุ้นเคย นี้วิสาสะ เวลาครูบาอาจารย์ของเรา อาจารย์จวนกับอาจารย์สิงห์ทอง ท่านสนิทกันมาก เล่นกันแบบเด็กๆ เลย พระอรหันต์ด้วยกันนะ อาจารย์จวนก็เป็นพระอรหันต์ อาจารย์สิงห์ทองก็เป็นพระอรหันต์ เวลาแจกอาหารท่านก็เล่นกัน ท่านเล่นกันในขณะที่ทำข้าววัตรเลย แต่ท่านเป็นพระอรหันต์นะ ความคุ้นเคยอย่างนั้น ความคุ้นเคยแบบวิสาสะ ความคุ้นเคยโดยธรรม แต่ความคุ้นเคยอย่างนั้นมันเป็นประโยชน์

แต่ถ้าห้ามคุ้นเคยเลย แล้วอยู่ในวัดก็ต้องตีหน้ายักษ์ใส่กัน ไม่ให้คุ้นเคยกันหรือ? ทักทายกันได้ อยู่กันได้ เป็นเพื่อนเป็นสหายธรรมิกได้ เรารักกัน เรามีน้ำใจต่อกัน แต่ถ้ามันเป็นการเล่น การหัว การคุ้นเคยของกิเลสมันจะทำให้เราผิดพลาด ทำให้เสียโอกาสของเรา

แต่ถ้าเป็นธรรม เวลาเราเจอครูบาอาจารย์ของเรา ทำไมเรารื่นเริงล่ะ เรารื่นเริง เรา
อาจหาญ มีครูมีอาจารย์อุ่นใจนะ เด็กมีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีแม่เล็ก มีคนดูแล มีความอบอุ่น พ่อ
แม่ครูอาจารย์ความคุ้นเคยโดยธรรมนะ

ความคุ้นเคยโดยธรรมเห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ “ภิกษุ
อยู่ปากตะวันตก อยู่ไกลเรารู้ชอบฟ้าเลย แต่ปฏิบัติตามเราเหมือนอยู่ติดแนบกับเรา
ภิกษุจับชายจิวรเราไว้เลย แต่ไม่ทำตามก็อยู่ห่างไกล”

นั่นเป็นเวลาที่ยกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่นะ ในปัจจุบันนี้องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไป ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว แต่ยกองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งพระอานนท์ไว้

“อานนท์ ธรรมและวินัยจะเป็นศาสดาของเธอ”

ถ้าเราจะอยู่ใกล้ชิดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ท่านเป็นห่วง
ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เวลาเราทำผิดพลาดขึ้นมา ศาสดาขึ้นจังก้า ผิดธรรมไป
ผิดวินัย ถ้าผิดวินัยศาสดาขึ้นจังก้าเลย ยืนต่อหน้าเราว่าเราทำผิด..เราทำผิด..

แต่เรามีความละอายไหมล่ะ? ถ้าเรามีความละอาย เราจะรู้เลย เอื้อเพื่อต่อธรรม
วินัย ถ้าเอื้อเพื่อต่อธรรมวินัย อาบัติเล็กน้อยก็จะรู้ว่าอาบัติเล็กน้อย อาบัติหนัก อาบัติเบา
มันจะเข้าใจ แต่ถ้าเราไม่เอื้อเพื่อต่อธรรมวินัย เหมือนกับจับชายจิวรเราเลย แต่ไม่ทำตาม
เรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเทศนาว่าการไว้ นีว่างไว้ หูตาไกลมาก รู้แจ้ง
โลกนอก-ใน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เป็นอัคร
สาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ภิกษุติเตียนกันมากเลย ถ้าจะตั้งอัครสาวกเบื้องซ้ายและ
เบื้องขวา อย่างน้อยก็ต้องตั้งปัญจวัคคีย์ก่อน ต้องตั้งยสะก่อน เพราะบุคคลเหล่านั้นบวช
กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก่อน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก เวลามีปัญหาขึ้นมาพระพุทธเจ้าจะประชุม
ภิกษุ “ภิกษุทั้งหลาย เธอว่าเราตั้ง เราเห็นแก่หน้าแก่ตาหรือ ไม่ใช่ซะ อัครสาวกเบื้องซ้าย

และเบื้องขวามันเป็นธรรม เพราะว่าสิ่งนั้นเป็นสมบัติของเขา เป็นสมบัติของพระสารีบุตร เป็นสมบัติของพระโมคคัลลานะ”

พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะได้อธิษฐานมา ตั้งเป้าหมายมาจะเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา เป็นผู้ที่สร้างสมบุญญาธิการมา เหมือนกับในปัจจุบันนี้ คนๆ นี้เขามีศกยภาพ เขามีการศึกษา เขามีความสามารถที่จะทำตำแหน่งนี้ได้ ให้เขาทำตามอำนาจวาสนาของเขา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเขาได้สร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนั้น

พระปัญจวัคคีย์ พระอัญญาโกณฑัญญะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักร พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นผู้ที่บรรลุธรรมองค์แรก เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก แล้วเวลาเทศน์อนัตตลักขณสูตรเป็นพระอรหันต์ทั้งหมดเลย แต่พระอัญญาโกณฑัญญะอยู่ป่าตลอดชีวิตนะ สำเร็จแล้วไปอยู่ป่า อยู่กับสัตว์ อยู่กันในป่าเลย มันเป็นอำนาจวาสนา เป็นพี่ชายองค์ใหญ่สร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระสงฆ์องค์แรกของโลก แต่สร้างสมมาอย่างนั้น พระสารีบุตรเขาสร้างสมเขามาอย่างนั้น ไม่ได้ตั้งเพราะเห็นแก่หน้า ไม่ได้ตั้งเพราะเห็นแก่ต่างๆ นะ ตั้งขึ้นมาเพราะมันเป็นสมบัติของเขา เขาสร้างมาอย่างนั้น สมบัติที่เขาสร้างมา เขาปรารถนามา

แต่ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีใครได้สมบัติเลย เพราะอะไร? เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้ธรรมโดยชอบ ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นผู้ทีเฝ้าศาสนา สิ่งที่มีอยู่เอาออกมาจากหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ววางศาสนาไว้ ไม่มีศาสนา ไม่มีพระอรหันต์ขึ้นมา ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา จะเอาอะไรไปสอนพระสารีบุตร จะเอาอะไรไปสอนพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ปรารถนาเป็นอัครสาวก ปรารถนาแล้วสร้างสมมา

อำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็อย่างหนึ่ง อำนาจวาสนาของผู้ที่สร้างสมมา เขาสร้างของเขามา แต่ก็ต้องอาศัยธรรมและวินัย อาศัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมัยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่

ในปัจจุบันนี้มีกรรมและวินัย เรามีกรรมวินัย ถ้าจะคุ้นเคยโดยกรรม เราจะคุ้นเคยกับศาสนา เราจะคุ้นเคยกับกรรมวินัย เรามีสติ ถ้าเรามีสติเราไม่ทำผิดพลาด ทำผิดพลาดก็อริยวินัย อริยวินัยคือว่าผิดแล้วปลงอาบัติ การปลงอาบัติเป็นอริยวินัย เป็นอริยวินัย เพราะว่าคนสำนึกผิด คนทำความผิดเป็นคนที่มีโอกาส

เราสำนึกผิด เราทำความผิด เราพยายามปลงอาบัติ เราก็เข้ากับกรรมและวินัย อยู่กับกรรมวินัยโดยที่ทำไมไม่ใช่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายืนจังก้า ยืนจังก้าคือว่าทำผิดต่อหน้า ทำผิดซ้ำผิดซาก ความผิดอยู่แล้ว เราไม่เคารพกรรมและวินัย

การคุ้นเคยกับกรรมและวินัยทำให้ชีวิตของเรามันมีโอกาส คุณิ เวลาเราบวชใหม่หรือเวลาเรามีจิตใจร่าเริง เรามีความสุขไหม? เวลาจิตใจร่าเริง จิตใจอาจหาญ เพราะอะไร? เพราะเราคุ้นเคยกับกรรม คุ้นเคยกับวินัย คุ้นเพราะว่ามันอาจหาญ มันไม่มีความเศร้าหมอง

แต่ถ้าเราหลบหลีก เราพยายามหลบหลีก เศร้าหมอง ถ้าใจเศร้าหมอง ความเศร้าหมองของเรา การประพฤติปฏิบัติจะเป็นไปได้ไหม ถ้าเรารื่นเริง เราอาจหาญ การนั่งสมาธิที่สะดวกสบาย การเดินทางก็มีกำลังใจ ในการประพฤติปฏิบัติปัญญามันเกิดนะ ปัญญามันเกิด เวลาตรึกสิ่งใดปัญญามันจะหมุนไป มันจะเข้าใจสิ่งต่างๆ ทะลุปรุโปร่งหมดเลย เวลาเราอาจหาญมันเป็นอย่างนั้น

เวลาเศร้าหมอง เวลาถอดอก เวลาทำสิ่งต่างๆ แล้วไม่สมความปรารถนา กิเลสมันย้ายหัวใจ ทุกข์ไหม? ถ้าการคุ้นเคยโดยกรรม การคุ้นเคยนะ ซ้ำๆ ซากๆ มันน่าเบื่อ ถ้าเราคิดว่ามันเป็นเรื่องกิเลส มันน่าเบื่อนะ คุณิ เข้าขึ้นมาเราจัดอาสนะแล้วออกบิณฑบาตชีวิตจำเจไหม? ถ้ามองโดยโลกชีวิตจำเจอย่างนี้อยู่กันได้อย่างไร? ถ้าเรามองว่าอย่างนี้จำเจ แต่ถ้าคนมันตื่นภัยนะ ชีวิตจำเจขนาดนี้ แต่เวลาเกิดตายจำเจไหม? เกิดตายแต่ละภพแต่ละชาติ

เวลาเราโดนความร้อน เวลาเราโดนสิ่งใดบีบคั้น เราจะมีทุกข์มาก แต่เวลาเราอยู่ในครรภ์ของมารดา เวลาตกนรกอเวจี มันทุกข์ร้อนขนาดนั้น มันไปไหนไม่ได้ เพราะมันเป็นอำนาจกรรม กว่าจะหมดวาระ กว่าจะกรรมจะเปลี่ยนแปลงไป กว่าจะพลิกแพลงไปเป็นวาระ

คูลี การเกิดและการตาย ชีวิตนี้ซ้ำๆ ซากๆ ถ้าเรามองว่าเป็นการจำเจ ชีวิตนี้จำเจ การหายใจเข้าและหายใจออก วันหนึ่งก็หมื่นหนก็แสนหน การเกิดและการตายของ ความคิด เกิดตาย..เกิดตายนะ ความคิดนะ เดี่ยวเกิดเดี๋ยวตาย คิดอยู่อย่างนั้น เราร้อนอยู่อย่างนั้น เกิดตายโดยอารมณ์ เกิดตายโดยความรู้สึก แล้วเกิดตายโดยภพโดยชาติ การเกิด และการตาย

แล้วเราจะประพฤติปฏิบัติ ถ้าเห็นสิ่งนี้เป็นภัยนะ จะเห็นว่าการดำรงชีวิต ไม่มี ความคุ้นเคยกับมัน มันจะตื่นตัวตลอดเวลา การตื่นตัวเห็นไหม หาอาหารมาเพื่อ ดำรงชีวิต ดำรงชีวิตไว้เพื่อประพฤติปฏิบัติ การประพฤติปฏิบัติเพื่อเป็นตบะธรรมเผาให้ กิเลสมันเราร้อน กิเลสในหัวใจที่มันทำให้ทุกข์ให้ยากอยู่

มันเร็นเร็ง มันอาจหาญ มันมีกำลังใจ มันสดชื่นแจ่มใส ไม่ใช่เศร้าหมอง เศร้า หมองเพราะอะไร? เศร้าหมองเพราะว่าสิ่งใดๆ ก็เก็บสะสมไว้ในใจ มันเป็นความเศร้า หมอง เพราะเราเอาแต่บาปอกุศลไว้ในหัวใจมันก็เศร้าหมองนะสิ สิ่งที่เราหมองเป็น อกุศล แล้วสิ่งที่เป็นอกุศลในหัวใจของเราใครเป็นคนสร้างมา

เพราะกิเลสมันไม่เข้าใจ มันไปกวาดต้อนมาว่าสิ่งนี้เป็นศกยภาพ เราทำสิ่งใดแล้ว มันไม่เป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเราทำสิ่งนี้ กิเลสมันอยากจะยืนอยู่บนหัวของสัตว์โลก ทุกๆ ตัวนะ ทั้งๆ ที่มันชี้หัวเราอยู่ มันนั่งอยู่บนหัวของเรา เหมือนความขี้ขางนั่งอยู่บนคอ ข้างแล้วบังคับให้ข้างทำงาน

นี่ก็เหมือนกัน จิตใจเหมือนขี้ขางสารที่ตกมัน ขี้ขางสารที่ตกมันนี่เอาไว้ไม่อยู่นะ แต่ เวลากิเลสในหัวใจของเรามันเอาอยู่ เอาอยู่เพราะอะไร? เพราะมันหาสิ่งที่เร็วกว่านั้น หา สิ่งที่มีมันพอใจอย่างนั้นป้อนขี้ขางตัวนั้น หาสิ่งที่ค้นหาทะยานอยากมันต้องการ มัน แสวงหาของมัน นี้อกุศล

ถ้าความเศร้าหมองอย่างนี้เอามาทับถมลงที่ใจ เราไปคุ้นเคยกับมันทำไม ถ้า คุ้นเคยกับความรู้สึกอย่างนี้มันก็เศร้าหมอง ถ้ามันเศร้าหมอง มันเห็นการดำรงชีวิตไม่มี ค่าเลย จะบิณฑบาตก็ขำอ่อน จะทำอะไรก็ทำไม่ได้ ไม่มีกำลังใจเลย ไม่มีกำลังใจมันก็ จ้านน นี่แหละที่ว่าจำเจ ความจำเจของกิเลสก็ทำให้เราวนอยู่ในกิเลส วนอยู่ในอำนาจ ของมัน

แต่ถ้ามันเป็นกรรม ทำไมมันจะทำไม่ได้ ทุกอย่างมันทำได้ เพราะอะไร? เพราะใจสำคัญที่สุด ใจนี้กัดเพชรขาด นั่งสมาธิตลอดรุ่งก็ได้ เดินจงกรม ออกนอน ๗ วัน ๘ วัน ออกนอนทั้งชีวิตก็ได้ เขาถือเนสัชชิกกัน เขาทำกันได้เพราะอะไร? ทำไม? ในเมื่อร่างกายก็คือความรู้สึกอันนี้ ร่างกายมันก็ธาตุขันธ์อันนี้ ใจก็คือความรู้สึกอันนี้ทำไมเขาทำได้? ทำไมเราทำไม่ได้? ไม่ใช่ว่าทำได้เฉพาะเขา ทำได้เฉพาะเรา เพราะเราไม่คุ้นเคยกับกรรม เราไม่คุ้นเคยกับกรรมและวินัย เราไม่คุ้นเคยกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นถึงกษัตริย์ อยู่ในพระราชวัง มีความเป็นอยู่ในพระราชวังแล้วออกมาดำรงชีวิตแบบภิกขาจาร เพราะสมัยนั้นยังไม่มีศาสนา จะมีศาสนาขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เวลาแสดงฤทธิ์ยมกปาฏิหาริย์ ทำไมท่านแสดงได้ แสดงได้ทุกอย่างเลย แสดงให้เขาเคารพศรัทธาไป

ถ้าเคารพศรัทธา เทวดา อินทร์ พรหม มาฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดาแปลงกายมาใส่บาตรพระกัสสปะ พระสารีบุตร เขาปรารถนาบุญกุศล เพราะมันมีแก้วสารพัดนึก พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ขึ้นมา มันถึงมีประเพณีวัฒนธรรมที่เขาใส่บาตรอยู่ที่นี่ ที่เขาให้การดำรงชีวิตของเราอยู่ที่นี่ เพราะเกิดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

แล้วขณะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกประพาศปฏิบัติ มันยังไม่เกิด เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ไม่มี ธรรมะก็ไม่มี สังฆะไม่ต้องพูดถึงเลย คั่นคว่าอยู่ ๖ ปี ทำไมไม่มีกำลังใจล่ะ? จะบอกว่าเพราะท่านปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถูก! เพราะว่าเป็นชาติสุดท้าย เวลาเกิดมาที่ลุมพินี “เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” นี้บุญอำนาจวาสนา ทั้ๆ ที่ยังไม่ได้ทำอะไรเลย “เราจะเกิดมาชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” เปล่งวาจาที่สวนลุมฯ

แล้วเวลาออกประพาศปฏิบัติ ๖ ปี ทุกข์มาก ทุกข์ขนาดไหนก็ทนเอา เราเอาชีวิตเอาการดำรงชีวิตของศาสนา เอาการรื้อค้นที่ว่าไม่มีใครสอน เหมือนไม่มีตำรา ไม่มีทฤษฎี ไม่มีอะไรทั้งสิ้นเลย จะมีก็มีแต่เข้าไปในทางที่ผิด อาหารดาบส เจ้าลัทธิต่างๆ ในสมัยพุทธกาลชี้ในทางที่ผิด คนชี้แผนที่ผิดอยู่แล้วนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไม่เดินตามแผนที่นั้น แล้วค้นคว้าด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอง ค้นคว้าขึ้นมา ตรีสรูธรรมขึ้นมาแล้ววางธรรมไว้

ถ้าเราเอาชีวิตของศาสดามาเป็นเป้าหมาย มาเป็นอาจารย์ของเรา แล้วก็ดูครูดู อาจารย์ของเรา พยายามประพฤติปฏิบัติ เราจะมีกำลังใจ เราไม่ใช่ลูกกำพร้า เราไม่ได้ทำ อย่างไม่มีคนชี้นำ เรามีพร้อมทุกอย่างเลย แต่กิเลสมันมืด มันปิดตา มันไม่ยอมรับสิ่งใด เลย มันไม่เอาอะไรเลย มันเอาแต่ความเศร้าหมอง แล้วเวลาเราเศร้าหมองคอดอกแล้วจะ โทษใคร?

ศาสนามีอยู่ตลอดเวลา เดินชัดตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรีสรูธรรม มีพระพุทธ พระธรรม แล้วเวลาแสดงธรรมจักรขึ้นมาแล้ว พระอัญญาโกณฑัญญะมี ดวงตาเห็นธรรม สงฆ์ถึงเกิดขึ้น สิ่งที่มีอยู่แล้ว เวลาแสดงธรรม ขณะที่แสดงธรรม คุณติ เวลาที่ว่าออกมาฉันอาหาร พระปัญจวัคคีย์ปฏิเสธทิ้งไปเลย ว่าทำความอุกฤษฏ์ขนาดนั้น ยังไม่ตรีสรูเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ แล้วออกมาฉันอาหาร มามากมากใน กาม มันจะเป็นไปได้อย่างไร เวลาจะแสดงธรรมจักร ปฏิเสธเลย

ขณะที่กิเลสมันอยู่ในหัวใจมันมีสภาวะแบบนั้น แล้วนี่ก็เหมือนกัน รัตนะแก้ว สารพัดนึก ทั้งๆ ที่เราบวชเป็นพระด้วย นี่เราก็เป็นสงฆ์ แก้วสารพัดนึก เราก็เป็นสงฆ์ องค์หนึ่ง สงฆ์โดยสมมุติ แล้วในหัวใจของเรา แก้วสารพัดนึก แล้วเรานึกให้เรารื่นเริง อาจหาญ นึกให้เราอยู่ในธรรมวินัย มันอยู่ไหมล่ะ? ทำไมมันเป็นไม่ได้ เพราะอะไรล่ะ? เพราะมันไม่เป็นความจริง มันเป็นสมมุติ สร้างสรรค์ เสกสรร ไม่ใช่ความจริง ความ เสกสรรปั้นขอ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้อย่างนี้จริงๆ เราเป็นสงฆ์ ขึ้นมาด้วยอุตติจตุตถกรรม เราจริงตามสมมุติ จริงตามสมมุติกิเลสยังเต็มหัวใจ แล้วเรา ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จะทำให้เป็นสังฆะขึ้นมาตามความเป็นจริงของหัวใจ

แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติถึงที่สุด พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณติ แก้วสารพัดนึก อยู่ในใจเราทั้งหมดเลย เพราะอะไร? พุทโธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ธรรมะล่ะ? ธรรมะคือ ปัญญา อาสวักขยญาณ ปัญญาญาณของเรา สังฆะล่ะ? สังฆะคือใจดวงนี้ ใจที่ทุกข์ที่ยากนี้ ใจที่แสนทุกข์แสนยากที่พาเกิดพาตาย ที่ซ้ำๆ ซากๆ นี้ ที่เคยชิน ที่คุ้นเคยนี้ มันเกิดตาย

เกิดตาย คู่กันเคยกับการเกิดการตาย การเกิดการตายเหยียบย่ำหัวใจมาตลอดก็ภพที่ชาติไม่
เข้าใจเลย

ขณะที่บรรลุธรรมขึ้นมา ก็จิตดวงนี้แหละที่มันพาเกิดพาทาย “ชาตินี้ชาติสุดท้าย
จะไม่เกิดอีกแล้ว จะไม่เกิดอีกแล้ว” เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปล่งอุทานที่
ลุมพินีวัน นั้นเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เพราะมีเป้าหมายขนาดนั้น เกิดมาแล้วชาติสุดท้าย
ต้องถึงเป้าหมายแน่นอน ถึงได้ประกาศขณะที่วากิเลสเต็มหัว เพราะเจ้าชายสิทธัตถะยัง
ครองเรือน ยังมีบุตร แต่พอประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วถึงจะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราประพฤติปฏิบัติไปถึงที่สุด พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
อยู่ที่ใจ สังฆะก็ใจดวงนี้ เพราะใจดวงนี้ได้บรรลุธรรม ได้เห็นธรรมแบบขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า มันถึงสะอาด ถึงบริสุทธิ์ มันถึงจะไม่เกิดไม่ตายอีก ถ้าไม่เกิดไม่ตายอีก
มันก็ไม่ซ้ำไม่ซาก

การซ้ำซากคือสิ่งที่ว่ามันหมักหมม มันหมักหมมมาแล้วมันก็ไม่มีการไม่มีปลาย ก็
ต้องซ้ำซากไป แต่ขณะที่เห็นหมดแล้ว เข้าใจแล้ว สิ่งที่ผ่านมา อดีตมันซ้ำซาก แต่ใน
ปัจจุบันนี้มันจะกดถ่วงอะไร สิ่งใดกดถ่วงมันไม่ได้ เพราะมันพ้นจากแรงกดถ่วงของ
กิเลส

แต่พ้นจากแรงกดถ่วงของกิเลส เวลาหลวงปู่มั่นสมัยที่ท่านยังเป็นผู้ นำอยู่ “ภิกษุ
เธอทำผิดพลาด” ทำไมท่านเฝ้าขนาดนั้น ทำไมกิตติศัพท์กิตติคุณของหลวงปู่มั่นว่าดีมาก
แล้วถ้าไม่มีอะไรในหัวใจของหลวงปู่มั่น แล้วท่านทำอะไรล่ะ? ก็ท่านดูกิเลสของเรา ท่าน
ดูเห็นไหม แล้วเราก็ไปมองกันว่าตรงนั้น กิริยาอย่างนั้น ไหนว่ามีเมตตาธรรม แล้วทำไม
คุณขนาดนั้น.. ก็ด้วยความเมตตา เพราะสิ่งที่ท่านจะดู เพราะท่านเห็นโทษของมัน กิเลส
ในหัวใจของเราร้ายกาจนัก เจ้าของไม่รู้ละ

ครูบาอาจารย์สมัยหลวงปู่มั่นเวลาจะไปหาหลวงปู่มั่น ถ้าท่านรู้ว่าจะจิตท่านต้อง
ส่งคนมารับ ถ้าท่านรู้ว่าจะจิตต้องเป็นอย่างนั้น..ต้องเป็นอย่างนั้น.. คาดหมายไปหมดเลย
รู้ว่าจะจิตอยู่แล้วไม่ส่งไปรับด้วย เพราะอะไร? เพราะนี่มันคือมายา

ธรรมะจะไปรับรองมาทำไม มารยาสาไทย ตัวเองไม่มีกำลังเลย ตัวเองทำอะไรไม่ได้เลย แล้วจะให้สิ่งนั้นมารองรับ ใครจะเอาธรรมะ เอาทองคำไปชุกกับขี้ ในเมื่อหัวใจมันเป็นขี้ จะเอาความสะดวกสบาย จะให้เขาเอาอมารับเลยนะ จะไปหา ถ้ารู้วาระจิตต้องมีอย่างนั้นๆ มันเป็นบุญเป็นกรรมนะ

สมัยพุทธกาล สงฆ์ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติแล้วเวลาไปอยู่กับภคุหัสต์ที่เขารู้วาระจิตอยากกินอะไร ต้องการอะไร เขาเอามาถวายจนอายุเขา จนประพฤติปฏิบัติจนเป็นพระอรหันต์ด้วยเหมือนกัน สิ่งนั้นเพราะอะไร? เพราะมันมีสายบุญสายกรรม ถ้าการสร้างบุญสร้างกรรมกันมา มันจะเจือจางกัน มันจะสงเคราะห์กัน

ถ้าไม่ได้สร้างบุญสร้างกรรมกันมา คนหนึ่งเจือจาง แต่อีกคนหนึ่งเห็นว่าเป็นลมหมดเลย เพราะเห็นว่าการเจือจางนั้นไม่มีคุณค่า ครูบาอาจารย์องค์ไหนไม่เจือจาง แต่มันอยู่ที่ว่ามันสมควร ไม่สมควร มันเป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมก็สมควรต้องเป็นธรรม

การเจือจาง คุณติ พ่อแม่สอนลูก ถ้าปล่อยตามใจลูก ลูกจะเสียคน ถ้าพ่อแม่คนไหนเขาดูแลลูกของเขา เขาฝึกฝนลูกของเขา เริ่มต้นจะลำบาก จะไม่ได้ตั้งใจของเด็ก แต่เด็กคนนั้น โตขึ้นมาจะซึ่งคุณของพ่อของแม่มาก จะซึ่งคุณของครูบาอาจารย์มาก เพราะเขาจะดำรงชีวิตของเขาได้ เขาจะอยู่ในโลกของเขาด้วยความไม่เป็นภาระของใคร แต่ถ้าเรารักของเรา เราถนอมของเรา เราดูแลของเรานะ มันจะเตี้ยอ้วนค่อม ดูเลจนตาย ตายแล้วเกิดใหม่ยังต้องดูแลมันอีก มันยังไปไหนไม่รอดเลย

จะบอกว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในหัวใจของเรา ถ้าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในหัวใจของเรา ถ้าเรารู้ของเราเมื่อไหร่ ศาสนาไม่ใช่สิ่งที่ปกปิดเลย ธรรมสภาจณา เอตมมมงคลมุตตม มันสื่อความหมายกันได้ ไม่ใช่ใครมีธรรมแล้วปกปิดพุดให้ใครฟังไม่ได้ ไม่ใช่! ไม่มี! ถ้าอย่างนั้นแล้วอริยสัจจะมันจะไม่อันเดียวกัน จะเดินทางสายไหนอริยสัจอันเดียวกัน! อันเดียวกัน ต่างกันไม่ได้! ถ้าต่างกันต้องมีคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ผิดพลาดเด็ดขาด! อริยสัจไม่มีสอง หนึ่งเดียวเท่านั้น!

ฉะนั้นสิ่งนี้ถึงพิสูจน์ได้ ถึงบอกสิ่งนี้พิสูจน์ได้ พิสูจน์เลย ถึงบอกว่าธรรมสภาจณาเป็นมงคล แต่ถ้าเป็นธรรมทำไมไม่กล้า ไม่ธรรมสภาจณา ทำไมไม่กล้าเปิดเผย ธรรมนี้เปิดเผยได้ตลอด เปิดเผยได้ เว้นไว้แต่ผู้ไม่รู้ เปิดเผยกับคนโง่ คนโง่ไม่เข้าใจหรอก ถ้าคน

โง่ คูตี อยู่กับหลวงตาท่านบอก “ถ้าใครปฏิบัติถึงจุดแล้วจะต้องมาราบศพ” เพราะมันอันเดียวกัน มันต้องรู้เหมือนกัน แต่ถ้ายังออกนอกกลุ่มนอกรทาง ปฏิบัติไปเถอะ ปฏิบัติไปไม่มีทาง ทำไมมันถึงต้องมีมิฉณะ? มิฉณะทิจิ สัมมาทิจิ ปฏิบัติจนกล้าหาญ

คูตี โยคะ พวกโยคีในอินเดีย เขาปฏิบัติหนักหรือว่ารุนแรงกว่าในการประพฤติปฏิบัติของเราด้วย ทำไมมันไม่เป็นทางล่ะ? เพราะมันออกมิฉณะ เพราะมันไม่เข้าทาง มันไม่เข้าทางมันจะเป็นธรรมได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้! สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน ประพฤติปฏิบัติต้องออกจากกล้าหาญ อดออกจากกล้าหาญโดยกิเลส ไม่ใช่โดยธรรม ถ้าโดยธรรมองออกจากกล้าหาญในหัวใจของเรา อดออกจากกล้าหาญในกมลของเรา นั่งตลอดรุ่ง เดินจงกรมจนทางจงกรมเป็นร่อง อดออกจากกล้าหาญมันองออกจากกล้าหาญในหัวใจของเรา ไม่ใช่องออกจากกล้าหาญข้างนอก ข้างนอกไม่เกี่ยว!

อดออกจากกล้าหาญข้างนอก คูตี เดียวนี้พวกสิ่งที่เป็นธาตุที่เขาเอาไปทำยานอวกาศมันแข็งขนาดไหน มันทำได้ทั้งนั้น ยิงนาโนพยายามทำให้มันเล็กขนาดไหน มันยังจะทำให้เข้มแข็งได้ขนาดนั้น ไร้สาระ! ไร้สาระมาก

แต่ถ้าในหัวใจของเรา ถ้ามันองออกจากกล้าหาญมันเป็นธรรมข้างใน อันนี้สำคัญมาก สำคัญเพราะอะไร? เพราะถึงที่สุดแล้ว เพราะมันเป็นสัมมา ถ้าเป็นสัมมา มันก็ถูกต้อง สิ่งนี้ถูกต้อง คู่กันเคยกับธรรมแล้วพิสูจน์ได้ พิสูจน์ได้โดยธรรมและวินัย พิสูจน์ได้ในสังคมระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน

ถ้ามันเป็นของไม่จริง เห็นไหม โมงมบุรุษตายเพราะลาภ พอมีอะไรเข้าไปแหยมันตายหมด ตายเพราะลาภ ลาภนี้ทำให้คนตายหมดเลย ไม่ต้องคู่อื่นคูไกลเลย ในปัจจุบันนี้เขาก็วิ่งแสวงหาลาภกัน วิ่งแสวงหาลาภนะ คูตี สงฆ์ของเรา อย่างหมู่คณะเราวิ่งแสวงหาลาภด้วยกันก็ไม่ใช่ สิ่งใดมานี่ปฏิเสธ!

แต่เขามาโดยธรรม เขามาด้วยเขาเคารพศรัทธา เขาจนเจือของเขา เขาต้องการบุญกุศลของเขา แต่ถ้าเขามาไม่ถูกกาลยังต้องโดนเอ็ดเลย เพราะเขามาไม่ถูกเวลากาลเทศะ เห็นไหม ของจะให้มันก็ต้องเป็นกาลเทศะ ทำไมเอ็งไม่มีให้ตอนเช้า พระบิดาพบาตก็มา

พร้อมกันก็จบ ทำไมต้องเป็นเวลานั้นเวลานี้ มันผิดกาลเทศะ ตกทะเลไปเลย ไม่จำเป็น เพราะอะไร? เพราะอาหารอันละเอียดนะ

เวลาชุดงค์ไป เวลาบิณฑบาตไม่ได้อะไรมา กินลม นี้อดได้ ๕ วัน ๑๐ วันอดได้สบายมาก! ไม่ต้องพึ่งพาใครเลย แต่ถ้าเขามาเป็นกรรม ถ้าถูกกาล ถูกเทศะ มาวัดต้องให้เป็นวัด มาวัดไม่ใช่เพราะมาวัดแล้วเป็นเจ้านาย มาวัดแล้วพระนี่เป็นการโรง ต้องคอยดูแลรักษาเขา ไม่ใช่ นั่นเป็นการประทุษร้ายสกุล

ถ้าได้การประกาศ ๓ หนไม่เปลี่ยนความเห็น เป็นสังฆาทิเสส ประทุษร้ายสกุลของสมณะ ประทุษร้ายสกุลของพระ พระนี่เป็นศากยบุตร เป็นลูกกษัตริย์แล้วทำตัวอ่อนค้อย ประทุษร้ายสกุลของเขา ถ้าเขาเข้าไปเจอของจริง เขาเข้าไปหาหมอ คนไปหาหมอจริงจะรักษาเขา เขาอาจจะได้เป็นพระอริยบุคคล ถ้าไปหมอที่เห็นว่าเห็นแก่ผลประโยชน์ เลี้ยงไข้ เขาจะไม่ได้อะไรเลย ประทุษร้ายสกุลทั้งภคฤหัสถ์ ประทุษร้ายสกุลสมณะด้วย มันเป็นผลเสียทั้ง ๒ ฝ่าย

แต่ถ้ามันเป็นกาลเทศะ มันเป็นกรรม จะมากจะน้อยช่างหัวมัน คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก โลกมีแต่คนโง่ ถ้าขอกันหน่อยเดียวลอยหมด คนฉลาดหาไม่ได้ แล้วคนฉลาดจะมีก็คน ฉะนั้นใครจะมาหาเราไม่หาเรา ไม่สำคัญหรอก ไม่จำเป็นเลย ของไร้สาระ มันมาจากข้างนอก

ถ้าหัวใจเรารื่นเริงอาจหาญให้คุ้นเคยกับกรรมเถอะ คุ้นเคยกับความเป็นธรรม กุศลไม่ใช่อกุศล อ้างว่าเป็นกุศลแต่เป็นอกุศล เป็นกรรมฝ่ายดำ หวังแต่ผลประโยชน์ หวังแต่ลาภสักการะ มันจะเป็นกุศลได้อย่างไร อกุศลทั้งนั้น

ถ้าเป็นกุศลนะ อยู่คนเดียวอยู่ที่ไหน สบายมาก ให้มันตายต่อหน้า ให้มันตายต่อเทวดาให้เราร้อนไปเลย ปฏิบัติดีแล้วจะตายขอให้เห็นหน่อย ไม่มีทาง พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นไปไม่ได้ ที่ว่าไปอยู่ที่ไหนจะอัตคัดขาดแคลน

แต่เพราะเราไปสอพลอ เราไปหาเขาเอง ไปอยู่ที่ไหนเขาก็วิงหนี มันต่างกันตรงนี้ ใจนี้คุ้นเคยกับธรรมนะ คุ้นเคยกับศาสดา ธรรมและวินัยจะเป็นศาสดาเราตลอดไป ได้

กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ได้กราบธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้วชีวิตเราจะรื่นเริง จะอาจหาญ จะไม่เศร้าหมอง เอวัง